

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆՔ

Փ Ա Ռ Ք

ԿՐԱՆԻՑԷ առապար լեռ մե՛ն ահալի։
 այլ երբոր հովիտներու մէջ կը լըռէ
 հասկաքաղ կանանց պարերոջը ոսկի պերճ
 շրջաբաշտ մը գեռ ճակատը կը պատէ։

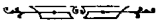
կը վազէ հոն շուռափոխ խառնիճազանն,
 այլ ճամբուն մէջ լուսաւտ ալբի մը կամ
 աղբիւրի մը սփոփութիւն շրջառաւաճ,
 կը դառնայ շուքին և կըստ աշխատութեան։

կը քալեն ոմանք յառաջ, այլ այն դարձին
 իրենց ուժը կը զլաւէ, և կէս բլրին
 մըտադրոյզ գընդէն մեն մասը կանգ կ'առնէ։

Ուրիշներ, թողլով մարմին և զգեստներու
 կտորներ սուր ժայռերու վրայ, չեն կասիր
 և կ'ելլան, կ'առնին և գրոյ մը կը ունենան։

ՎԻԿՏՈՐԻԱ ԱՂԱՆՈՒՐ

Թարգմ. Հ. ԱՐԻՍՏԱԿԵՍ ՔԱՍԿԱՆՏԻԼԵԱՆ

ՄԵԾԱԳՈՅՆ ԱՆԿԵԼԱՆՈՑԻՆ ՄԷՋ

ՍՈՒՐԲ Թովսեփ որահին մէջ, խորը, աջակողմ,
 Թիւ քըսան։ — Հիմա, պարապ է՝ անկողինն։ —
 Ասկէ շատ տարի առաջ, նոյն բարձին վրայ,
 Պառկեցաւ հոգեվարք հայրս։

Եւ մեռաւ։ — Օրացքի խեղճ աղիկ էի.
 Եւ անոր, անոր վրայ որ՝ զիս կը պաշտէր,
 Որ, ինծի համար լալով, հոգին կու տար,
 Բան մը չեմ յիշեր — բան մը։ —

Ո՛վ հայր իմ զոր չի ճանցայ, արգեօք հիմա
 Դու իմ ձայնըս կը լսես... Յըրտի, վըշտի,
 Հովերու ապոկններուն ձեռքը ձըգած
 Արարածըդ մեծցեր է,

Նեղուեցաւ, աշխատեցաւ, ըզքեզ կու լայ.
 Դանակի սուր ծայրերու վրայէն անցաւ,
 Այլ խընտաց աշխարհ երազ մ՝ իր ապշտամբ
 Մըտածկոտ աչքերուն մէջ,

Խընտաց փայլը հաւատքի մը զօրաւոր,
 Եւ յաղթեց. և շուշանի պէս հիմա հարտ,
 Ապառազէն, վտանգէ անխախ, կը մաքառի,
 կը սիրէ, կը հաւատայ։

Անոյ մայրս, մինչդեռ քեզի ես կը խոսիմ՝
 Ժըպտելով հանգարտ խուցի մը մէջ՝ կ'հանգչի,
 Իրեն լոբս կողմը ինչպէս վարդի բուրում,
 Վէտ վէտ յոյս մը կը ծըփայ։

Խօթութեան յաղթող տանջուած իր սըրտին մէջ,
 Որ քըսան տարի քաղեց մու՛թ և մըրբիկ,
 Երկնային գրեթէ սուրի տարբեր մ՝ առողջ
 կը զարնէ փաղփուռ թեւերն։

Այլ դու չես գիտեր։ Գտե՛ք իմ ըսածներս
 Զիս լըսեր... եկած եմ ևս զքեզ զըռնելու,
 Բայց տըմոյն ծածկոցը մու՛թ է և սառած
 Հրատառչոր արցունքներուս...

Հոս հոգիդ աւանդեցիր, և մայրս հոն չէր.
 Հոս հոգիդ աւանդեցիր, մի՛նակ. տըխուր,
 Գըթութեան քոյր մը վըրայ քաշեց սաւան
 Եւ. աղօթք մը մըրմընջեց։

Պառկեցար յետոյ, գիշերը Բրաւետյին*
 Սառնապաղ ջուր կայանկոյ քարերուն վրայ,
 Ուայն շիթերն երեցան քեզ որդիքներուդ
 Արցունքներն. և, մենաշուք
 Խաւարուտ ըստուներէն զարուերով,
 Կանչեցիր մէկն, որ վերջին, իսկ ճամբայներ
 Տար քեզի և վերջին. պի՛տք անյազելի
 Գըրկուռներ... — ախ... մէկը չկար։ —

.... Ո՛վ ցըրուած սիրուն ուկեր, ո՛վ քաղցր դեմք,
 Ո՛վ տրտմուն աղիքներ, մ՛ընդարձակ սիրտ,
 Ո՛վ իմ հօրըս փոշին, ո՛վ նուիրական սէր,
 Յընդուած հիւշներու....

Հոս, ահեզ եղբորական հիւանդնոցն,
 կը կանչեմ աշխարհի ուխտ մը ձեր անուամբ.
 Թեւերով, երգով լեցուն, երկրիս ամեն
 Զաւակունք, բոյն մ'առնեման,

Կարենան օրինել անոյն տուն՝ ուր ծնան.
 Եւ անոր մէջ, Արեւուն զիմաց մեռնիլ,
 Ժըպտելով ճակատագրին հանգարտաւէտ
 Զաւակունք ամեն՝ երկրիս։

Թրգմ. ՆՈՅՆ

ԱՅԱ ՆԻԿԻՐԻ

* Brugnà. Ռամկական անուն՝ Միլանի Մեծագոյն Ան-
 կեանոցին այն սենեկին, ուր գիտաշուքներէն կամ
 յուզարկաւորութենէն առաւ գիտնեքը կը գրուին։